

РЕШЕНИЕ

№ 734

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6729** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.194б, ал.б от Закона за водите (ЗВ), вр. чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Делото е образувано по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 47 от 27.06.2023 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БД И.). Жалбоподателят визира незаконосъобразност на акта поради нарушение на формата по чл.59 от АПК, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Твърди, че АУПДВ не съдържа мотиви и представител на дружеството не е присъствал на посочените в акта проверки, респ. не е запознат с техните констатации, поради което е накърнено правото му на защита. Претендира се отмяна на акта и присъждане на разноски. Ответникът директор на Б. дирекция „И. район“ оспорва жалбата в писмена защита от 26.01.2024 г. поддържа, че с писмо с вх. № КД-05-422(5)06.04.2023г. от дружеството са представени коректни справки, като самото то е посочило, че следва да се приложи Корекционен коефициент от 1.3. Поддържа, че относимият коефициент не зависи от обстоятелството дали е превишено разрешеното водно количество съгласно предоставеното разрешително, а същият се определя съгласно Наредбата по чл.117а, ал. 2 от Закона за водите за нормите на водопотребление за съответната култура която се напоява. Сочи, че актът е издаден изцяло по представени от жалбоподателя справки за използвани количества водни обеми. Претендира за отхвърляне на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното: Не е спорно по делото, че на „Напоителни системи“ ЕАД е издадено Разрешително № 01420031/11.06.2021г., с което на дружеството е предоставено правото на водовземане от повърхностен воден обект - язовир „Б.“, изграден на река М., с разрешена цел: земеделски цели - обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури в района на Напоителни системи (НС) „В.“, с лимит на ползваната вада: до 10 млн.м³/годишно.

Дружеството подало декларация вх.№ КД-04-1839 от 04.02.2022 г. (л.17-18) и справка за иззети водни количества вх.№ КД-05-422/5 от 06.04.2022 г. (л.22-23).

При извършена служебна проверка от експерти на БД И. на 26.04.2022г., обективизирана в Констативен протокол № Пз-149 от 26.04.2022г., във връзка с дължими такси на основание § 9, предложение второ от ПЗР на ЗВ и като титуляр по разрешително № 01420031/11.06.2021 г. е констатирано, че „Напоителни системи“ не е заплатило дължимата такса за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2021 г. - 31.12.2021 г., която е изчислена в размер на 18 954,00 лв.

Издаден е оспореният АУПДВ № 47 от 27.06.2023 г. на директора на БД И., с който на дружеството, на основание чл.195б, ал. 1 и ал. 2 от Закона за водите, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и ал.6 от Закона за водите (ЗВ), във връзка с чл. 16б от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК) и съгласно чл. 1, ал. 1, т. I, б. «а», чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 1, ал. 3, чл. 11, ал. 1 и чл.12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и замърсяване приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г., вр. § 9, предложение второ от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на ЗВ, за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. са установени задължения в следния размер: главница в размер на 18 954.00 лв. и лихва за забава за периода от 16.02.2022 г. до 27.06.2023 г. в размер на 2749.84 лв., или общо в размер на 21 703.84 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният акт е връчен на 29.06.2023 г. и обжалван чрез административния орган на 10.07.2023 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване акт по чл.194б, ал.6 от АПК и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, съдът констатира, че АУПЗД е издаден от компетентен административен орган съгласно чл.194б, ал.4 от ЗВ. Противно на твърденията в жалбата, същият е издаден в съответната форма по чл.59, ал.2 от АПК и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. С писмо изх.№ ПО-02-446 от 18.10.2022 г. на директора на БД И. дружеството е уведомено за правното основание и размера на задълженията за такса за водовземане от повърхностен воден обект с цел обществено водоснабдяване на земеделски култури за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. от воден обект яз. „Б.“- НС „В.“, поканено е да заплати дължимите суми и е предупредено, че при липса на доброволно изпълнение, ще бъде издаден АУПДВ. Като приложение към писмото е описан КП № Пз-149 от 26.04.2022 г., а видно от съдържащата се в преписката обратна разписка (л.16), писмото е връчено на 21.10.2022 г. Изложеното удостоверява изпълнение на задължението на органа по чл.26, ал.1 от АПК и предоставяне на

информация на засегнатото лице относно основаниято и размера на задълженията му, което определя като неоснователни възраженията му за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно основаниято и размера на установените с АУПДВ публични вземания.

По силата на чл.194б, ал.1 от ЗВ ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларираат дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите.

Съгласно чл.194б, ал.3 от ЗВ директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията по ал. 1 и съответствието ѝ със:

1. резултатите от собствения мониторинг;
2. показанията на измервателните устройства, и
3. резултатите от извършения през годината контрол.

Когато в декларацията по ал. 1 се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията (чл.194б, ал.4 от ЗВ).

Според чл.105 от ДОПК задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителните осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния закон – в случая по чл.194б, ал.2 от ЗВ. Когато в декларация по [чл. 105](#) се установят несъответствия, които засягат основата за данъчното облагане или за изчисляването на задължителните осигурителни вноски или размера на задължението, които не са отстранени по реда на [чл. 103](#), органът по приходите издава акт за установяване на задължението, с който се коригира декларацията (чл.106 от ДОПК).

В случая, данъчнозадълженото лице (ДЗЛ) е подало декларация вх.№ КД-04-1839 от 04.02.2022 г., въз основа на която административният орган, с писмо изх.№ К2-05-422 от 21.03.2022 г., е изискал допълнителна информация – относно полети декари, вид на земеделските култури, норми за водопотребление и доставена вода за напояване, както и годишна справка с ежемесечно потребление на отнети повърхностни води през 2021 г.

Жалбоподателят предоставил Справка за иззети водни количества вх.№ КД-05-422/5 от 06.04.2022 г. (л.22-23) , в която относно процесното разрешително за воден обект яз. Б. – НС „В.“ посочило: отнет обем на куб.м. вода от 9 720 000 , единичен размер на таксата от 0.0015 и корекционен коефициент от 1.3, или общо дължима такса от 18 954.00 лв.

Изготвен е процесният КП № Пз-149 от 26.04.2022 г. на БД И., който удостоверява извършена проверка по документи. Според документа през периода от 01.01.2021г. - 31.12.2021г. не е констатирано превишаване на разрешените за ползване с месечния график водни обеми. Отбелязано е, че при извършена предходна проверка и съставен Констативен протокол № Пз-17/17.01.2022г. е установено, че общото количество вода използвано за напояване, през периода от 01.01.2021 г. - 31.12.2021 г. от яз. „Б.“ е 9 720 000m³ – приложен по делото към писмо на ответника от 24.01.2024 г.

При тези данни по делото са изцяло неправилни доводите на ответника, че

дружеството само е посочило, че следва да се приложи Корекционен коефициент от 1.3 и съответно актът е издаден изцяло по представени от жалбоподателя справки за използвани количества водни обеми. Както съгласно процесуалния закон (чл.10б, ал.1 от ДОПК), така и съобразно специалния материален закон (чл.194б, ал.3 от ЗВ), административният орган не се доверява на декларираните от лицето данни, а е оправомощен да извърши проверка за съответствието им. В случая, липсват данни за осъществен контрол за съответствие съгласно чл.194б, ал.3, т.1 и т.2 от ЗВ – с резултати от собствения мониторинг или с показания на измервателните устройства. С други думи, напълно необосновано органът се позовава на изготвена от ДЗЛ справка, в която са посочени погрешни данни за корекционен коефициент от 1.3, защото в нея е посочен отнет обем вода от 9 720 000 куб.м., който попада в лимита по издаденото разрешително. Ответникът не е констатирал противоречието в предоставените от лицето данни, респ. не е извършил проверка за съответствие съобразно чл.194б, ал.3 от ЗВ. Вместо това, се е позовал на КП № Пз-149 от 26.04.2022 г. на БД И., в който е цитиран друг Констативен протокол № Пз-17/17.01.2022г., според който общото количество вода, измерено и използвано за напояване през периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. от яз. „Б.“, е 9 720 000 куб.м. – т.е. в обема, посочен от самото ДЗЛ. При данни, че с Разрешително № 01420031/11.06.2021г. е предоставено право на водоземане от повърхностен воден обект - язовир „Б.“, изграден на река М., с годишен лимит на ползваната вода: до 10 млн.м³, то определената такса с коефициент от 1.3 не съответства на чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата за таксите за водоземане (Приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г.). Приложима в случая е разпоредбата на чл.12, ал.3, т.1 от Тарифата за таксите за водоземане, тъй като отнетият обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури.

В идентичен смисъл е приета по делото съдебно-икономическа експертиза от 16.01.2024 г., която съдът кредитира като съответна на другите доказателства по делото и неоспорена от страните. Експертът е изчислил задълженията на лицето при корекционен коефициент от 0.7 съгласно чл.12, ал.3, т.1 от Тарифата за таксите за водоземане, но в настоящето производство съдът не е компетентен да реши въпроса по същество.

След отмяна на оспорения АУПДЗ като незаконосъобразен и на основание чл.173, ал.2 от АПК делото като преписка следва да се върне на административния орган за издаване на нов акт при съобразяване със задължителното тълкуване на закона, дадено с настоящето решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от жалбоподателя разноски в производството, както следва: 50 лв. за държавна такса, 500 лв. възнаграждение за вещо лице и 4800 лв. адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Акт за установяване на публично държавно

вземане № 47 от 27.06.2023 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“.

ВРЪЩА делото като преписка на директора на Б. дирекция „И. район“ за издаване на АУПДВ при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“ да заплати на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл.143, ал.1 АПК сторените в производството разноси в размер на 5350 лв. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен Съд на Република България.